

בעזהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

גלות מצרים היא עצבות ומרה שחורה

ויקם מלך חדש ב' פירושים

שפרה ופועה בעבודת השי"ת

ויכוח השי"ת עם משה רבינו

גליון נח • שימות • תשפ"ה

ז"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

פי בן הוא ממש עסקי הצדיקים עם ישראל, שפועין והוגין
ומדברין עמו, ושווקין ומצפצפין ומרמזין אליהם, לחזקם
לעוררם ולהנביחם ולהרימם מכל מיני נפילות וירידות
והשלכות שלהם, שיזרוזו בכל יום ובכל עת להתעורר מחדש
בעבודת ה' בכל מה שיוכלו לחטף

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקד בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מזהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תנובה או הצעה נא להשאיר הודעה
בקו הקהילה 'טעם השם' #9 02.581.3308
או לפנת ל: lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתיבת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתיבת הנ"ל

מאמדי נועם

עיקר גלות מצרים וגלות השכינה הוא כשעצבות ומרה שחזרה מתגבר על נפשות ישראל

עיקר גלות מצרים וכן כל הגלותות הוא ע"י שהסט"א מתגבר להעלים הטוב שבישראל ולהתגבר עי"ז בעצבות ומרה שחורה - ע"י שמתגברים להאמין ולשמוח בנקודה טובה יוצאים מהגלות - הצדיקים מחזקים את כלל ישראל בכל מיני אופנים שיסתכלו רק על הטוב שבהם - היצר מתגבר בכל פעם מחדש להעלים הצדיק שמגלה הנקודות טובות - ויכוח השי"ת עם משה רבינו היה כי משה רבינו לא השיג מיד עד היכן השי"ת מסתכל רק על הטוב שבישראל - אות המטה שנהפך לנחש מרמז שע"י הנקודות טובות אפשר בקל להפוך מנחש למטה

וַיִּקְרָא מֶלֶךְ הַרְדָּשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף (שְׁמוֹת א, ח).

עיקר גלות השכינה הוא כשעצבות מתגבר על ישראל

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (סימן כד) וז"ל וגלות השכינה, שהוא בְּחִינַת לב שהוא שְׁמֹחֶתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עָקַר גְּלוּתָהּ כְּשֶׁעֲצֻבוֹת שֶׁהֵם הִקְלִפוּת גּוֹבְרִים עֲלֶיהָ, בְּבִחִינַת: "וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ", וְזֶה הוּא כְּשֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת, כְּתִיב (שְׁעִיָּה ג"ה): "כִּי בְּשִׂמְחָה תֵּצְאוּ", עכ"ל הק'.

**גלות מצרים הוא כשהסט"א מתגבר להעלים הטוב
שבישראל ולהתגבר עי"ז בעצבות ומרה שחורה**

ובליקוטי הלכות (הל' עירובי תחומין הל' ו) מבאר כל הגליות מצרים, וכן כל הגליות שמכנים בשם מצרים (בראשית-רבה טז, ד), כלם הם בבחינה מה שהסטרא-אחרא מתגברת להעלים את הטוב שבכל אחד מישראל, על-ידי הרע החופה עליו, ולהגביר עליו מרה שחורה ועצבות כדי ללכדו ברשתם, חס ושלום, על-ידי-זה, ועקר הגאולה היא כשהשם-יתברך מתעורר ברחמי, ונותן בלב הצדיק האמת שיסתכל רק על הטוב שבישראל, וישתדל בתקונם להחזירם להשם-יתברך על-ידי-זה, וזה בחינת כל פרשת שמות שמדבר מתקף גלות מצרים ומגאלתם על-ידי משה, והכל הוא בבחינה הנ"ל.

**היצה"ר מתגבר בכל פעם מחדש ובדרך חדשה
להעלים את הצדיק שמגלה את הטוב שבישראל**

וזה בחינת (שמות א, ח): ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף - יוסף הוא בחינת כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל, שכלם נמשכין מהצדיק בחינת יוסף, שהוא נקדה הפללית שממנו נמשכין כל הנקודות טובות שבכל אחד, ובכל ימי הגליות, שכלם מכנים בשם מצרים, בכל פעם הוא בחינת ויקם מלך חדש וכו', כי בכל פעם יצרו של אדם מתגבר עליו מחדש (קדושין ל:), והוא נקרא מלך, בחינת (קהלת ד, יג; קהלת רבה ד, טו): "מלך זקן וכסיל", וממנו נמשכין כל ההתנגדות והמניעות של המונעים והחולקים העומדים בכל פעם, כי לא אחד בלבד עומד עלינו לכלותנו, חס ושלום, אלא שבכל דור ודור ובכל פעם עומדים עלינו, בבחינת 'ויקם מלך חדש - חד אומר, חדש ממש, וחד אומר, שנתחדשו גזרותיו' (סוטה יא), ושיניהם אמת, שעומדים בכל פעם חולקים ומונעים חדשים ממש וגם נתחדשין גזרותיו, שבכל פעם גוזרים ואומרים דבורים רעים

חדשים, שהם כנגד האמת, שרוצים למנוע ולהפיל את האדם על-ידי-זה מתורה ותפלה, וזהו 'אשר לא ידע את יוסף' - עשה את עצמו כלא ידע, שעושים את עצמם כאלו לא ידעו כלל את מעלות הצדיק בחינת יוסף, שהוא כלל הטוב שהכניס כל כך טוב בישראל, והם רוצים להתגבר לבלבולים חדשים להפיל את כל אחד, חס ושלום, להסתפל רק על הרע, לא על הטוב, מה שבאמת צריכין להפך.

כשעצבות ומרה שחורה מתגבר אי אפשר ללמוד ולהתפלל ולא לעשות שום דבר שבקדושה

וזהו ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך - שהסטרוא אחרא, בחינת מצרים, מעבידים בכבדות גדול מאד על-ידי רבוי המרה-שחורה והעצבות, וזהו בחינת בעבדה קשה - בקשיא בחמור הלכתא וכו', כמו שאיתא בזהר הקדוש (פנחס רכט), כי הכל מחמת המרה שחורה, שעל-ידי-זה אין יכולין לא ללמוד ולא להתפלל, וכל מה שרוצין לעשות איזה דבר שבקדושה קשה וכבד וחמור עליו מאד, כי הם ממררים את החיות ממש, כאשר יודע כל אחד בנפשו.

הצדיקים מחזקים ומצפצפים ושורקים ומרמזים לכל אחד שיתעורר בכל יום מחדש לחטוף מה שיכול

וזהו ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה - מילדות העבריות זה בחינת צדיקי הדור, שעוסקים להוליד בישראל תולדות קדושות, שהם תורה ומעשים טובים, כי עקר תולדותיהן של צדיקים הוא מעשים טובים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבה ל, ו), וזהו, אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה, ואמרו רבותינו ז"ל (סוטה יא), שפרה - שמשפרת הולד, פועה - שפועה ומדברת והוגה לולד, כדרך הנשים המפוסות תינוק הבוכה, הינו בחינה הנ"ל, מה שהצדיקים מחזקים את ישראל על-ידי הדרכים הקדושים,

ומשפּרין אותם על־ידי שמוצאין בהם גם עתה נקודות טובות, שזהו בחינת "הנף יפה רעיתי", וכמו שפרש רש"י שם, וזהו בחינת שפּרה - שמשפּרת את הולד, וזהו בחינת פועה - שפועה והוגה ומדברת לולד כדרך שמשפּסין תינוק, כי כן הוא ממש עסקי הצדיקים עם ישראל, שפועין והגין ומדברין עמהן, ושורקין ומצפצפין ומרמזין אליהם, לחזקם לעוררם ולהגביהם ולהרימם מכל מיני נפילות וירידות והשלכות שלהם, שיזרזו בכל יום ובכל עת להתעורר מחדש בעבודת ה' בכל מה שיוכלו לחטף, והוא ממש כדרך שמשפּסין תינוק הבוכה, שזהו בחינת פועה, והדברים מובנים לכל אחד למי שיודע רחמנות הצדיקי אמת עלינו, אשר על ידם השם יתברך מחזק ומנחם אותנו, בבחינת (ישעיה סו, א): "כאיש אשר אמו תנחמונו כן אנכי אנהמכם" וכו'.

פרעה הרשע רוצה להגביר העצבות ומרה שחורה ועייז להפילו ולהמיתו

ופרעה הרשע, שהוא הסטרא־אחרא, הוא ההפך מכל זה, שרוצה רק להגביר הרע חס ושלום, ועל־כן אמר למילדת העברית אשר שם וכו', שגוזר עליהם לעשות בהפך מזה, חס ושלום, וזהו אם בן הוא והמתן אתו ואם בת הוא וחייה, כי בן הוא בחינת ישוב הדעת (מנחות ק"ג); סטרא דדכורא, שמשם כל הטוב, והוא רוצה להמית ולהשפיל הטוב בחינת בן, ולהחיות סטרא דנוקבא, שמשם עקר אחיזת הרע והדינים, כי הוא בחינת דעת שאינו מישב, בחינת עצבות ומרה שחורה שרוצה להגביר הרע על הטוב, להפיל עצבות ומרה שחורה על כל אחד, שלא יהיה נכר הטוב שבו, ולהמית אותו על־ידיזה, חס ושלום, אך המילדות לא שמעו אליו ולא עשו כדבר פרעה ותחנן את הילדים - שעסקו רק להחיות ולחזק את הילדים, שהם בני הנעורים הרוצים לגשת אל הקדש, שצריכין רק להחיותם ולחזקם בכל מיני חיות והתחזקות על־פי הדרכים הנ"ל, ועל־פי שארי דרכים קדושים ששמענו ממנו ז"ל, שכל זה הוא בחינת ותחנן את הילדים.

הגאולה היא ע"י שהשי"ת נתעורר להסתכל רק על הטוב

ועקר הגאולה היא על ידי זה, על ידי שנתעוררו רחמיו יתברך להסתכל רק על הטוב, בבחינת ראה ראיתי את עני עמי וכו', וכמו שדרשו רבותינו ז"ל (שמות רבה ג, ב): "ראה ראיתי" - שני ראיות, רואה אני שסופן לחטא, ואף על פי כן ראיתי את עני עמי, הינו שאף על פי כן אני מסתכל רק על הטוב שבהן, ואיני מסתכל כלל על הרע שבהן, ועל ידי זה הם ראויים לגאולה.

יכוח השי"ת עם משה רבינו היה בעניין זה שמשה רבינו לא השיג מיד עד היכן מגיע רחמיו ית'

וכל הופח שהיה בין השם יתברך ובין משה במראה הסנה, הכל היה בענין זה, כי ענין זה לחפש תמיד הטוב שב ישראל וללמד עליהם זכות תמיד הוא ענין גבה ועמק מאד מאד, ויש בענין זה מדרגות רבות בין הצדיקים הגדולים, ועל כן גם משה רבנו אף על פי שהיה כלו טוב לא היה יודע מתחלה עד היכן מגיע רחמנותו יתברך, על כן לא היה רוצה לילך בשליחותו, כי ראה שישראל יקלקלו הרבה, אבל השם יתברך טען עמו הרבה, שאף על פי כן הוא רוצה לגאולם, כי הוא מסתכל רק על הטוב.

באות המטה הראה השי"ת למשה שאפילו כשמתגבר זוהמת הנחש על האדם אפשר להתגבר ע"י שאוחזים בנקודה טובה

וזהו בחינת אות המטה שהראה לו, שרמז לו, שלא ידבר על ישראל, כמו שראינו רבותינו ז"ל (שמות רבה ג, יב), וכמו בא בפרוש רש"י, כי הראה לו שבקל

חוזר ונתהפך הנחש למטה, כמו שפתיב (שמות ג, ז): "שֶׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזוּ בַזְנָבוֹ וְכוּ' וַיְהִי לַמָּטָה בְּכַפּוֹ" - שָׂרְמַז לֹו שְׂגָם בְּתַקְוָה זְהֵמַת הַנְּחָשׁ יְכוּלִין לְאַחֲזוּ בְּאֵיזָה קֶצֶה, לְמִצָּא שָׂם אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, וְעַל-יְדֵי־זֶה נִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה מִנְחָשׁ לְמָטָה בְּבַחֲיִנַת "וַיְהִי לַמָּטָה בְּכַפּוֹ".

פניני נועם

השלכת משה רבינו ליאור מרמז שאין
מי שיכול להוציא את כלל ישראל
ממצרים רק מי שיכול לירד לתוך
הרע ולשברו

וְתֵשֶׁם בַּסּוּף עַל שֵׁפֶת הַיָּאֵר (שמות ב, א).

זוה מרמז במה שתקף אחר לדתו השלף לתוך היאור מצרים, לרמז, שמושה רבנו שהוא כלו טוב, הוא יכול לירד לתוך היאור מצרים, שהם בחינת מצולת ים, שרוצים לבלע את ישראל, ואין מי שיוכל להוציא ישראל משם, כי אם זה הצדיק שיכול לירד לתוך יאור מצרים כמו משה, כי הוא יכול לירד לתוך תקף הרע שלהם ולהכניעם ולהשפילם ולהוציא ישראל משם, כי הוא כלו טוב, כי הרע נתפסל לגבי הטוב. ומחמת שתקף שנכנס משה לתוך יאור מצרים, שהוא בחינת הרע שלהם, תקף נכנע ונשבר ונתפסל הרע לגבי הטוב, על-כן תקף נתגירה בת פרעה (עין סנהדרין יט: וברש"י שם דבור המתחיל 'ואשתו'), ויצא מהור מטמא (איוב יד, ד), שמתוך תקף טמאת פרעה בעצמו, משם דיקא נתהפך ויצאה בת פרעה ונתגירה, והיא דיקא הוציאה את משה, כי הרע נתפסל לגבי הטוב, ועל-ידיה יצא כל הטוב שהיה בלוע בהם, בבחינת (איוב כ, טז): "חיל בלע ויקאנו". ועל-כן נתגדל משה רבנו בבית פרעה דיקא, כי בזה דיקא תלוי הגאולה, כי משה רבנו הכרח להיות ביאור מצרים ובבית פרעה, כדי לשבר הצנור שלהם על-ידי שהוא ירד לתוכו, כי היה כלו טוב, ועל-ידיה דיקא הוציא את בני ישראל מגלות מצרים.

(ליקוטי הלכות הל' פסח הל' ג' ב)

**התגלות השי"ת למשה 'באש בוער'
מרמז שכלל ישראל יכולים להתדבק
בהשי"ת אפילו שהוא 'אש אוכלה'**

וַיֵּרָא מִלְאָךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה וַיֵּרָא וַהֲנֵה הַסֵּנֶה
בְּעֵר בָּאֵשׁ וַהֲסֵנֶה אֵינֶנּוּ אֶכֶל (שמות ג, ב).

וְזֶה בְּחִינַת הַמְּרָאָה שֶׁרָאָה מֹשֶׁה בַּסֵּנֶה, שֶׁרָאָה שׁ"הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בָּאֵשׁ
וַהֲסֵנֶה אֵינּוּ אֶכֶל" (שמות ג, ב), וְעַל־כֵּן הִרְאָה הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא זֹאת לְמֹשֶׁה
בְּתַחֲלַת הַהִתְקַרְבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁרָצָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְהִרְאוֹת לְמֹשֶׁה
בְּגִדְלֵי אֶהָבַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בּוֹחֵר בָּהֶם לְקַרְבָּם אֵלָיו מִכָּל הַשְּׂבָעִים אַמּוֹת,
וְרִמְזוּ לוֹ זֹאת בַּסֵּנֶה, כְּמוֹ שֶׁהַסֵּנֶה בּוֹעֵר בָּאֵשׁ וַאֲיֵנוּ אֶכֶל, כְּמוֹ כֵּן מִמּוֹשֶׁה
יִשְׂרָאֵל הֵם יְכוּלִים לְדַבֵּק בַּה' אֶת־עַל־פִּי שֶׁהוּא אֵשׁ אוֹכֵלָה, כִּי עֲלֵיהֶם
נֶאֱמַר: "וְאַתֶּם הִדְבַקְתֶּם בַּה' וְכוּ' חַיִּים" וְכוּ'. (ליקוטי הלכות הל' תנוכה הל' ד' ד')

